OLVASNIVALÓ 6.

CRASS:

Yes Sir, I Will
(Igenis, Uram!)

Üdv!

Ismét: CRASS. Ezen füzetkénk akár az Olvasnivaló 3. számának folytatásaként is felfogható, avagy — ahogy tetszik — annak mellékleteként.

A lényeg az ok, amely e füzetek elkészítésére bírt minket: egy, számunkra — mostmár lassan tíz év távlatából is — páratlanul értékes zenekar munkásságának, eszmeiségének bemutatása, megőrzése.

Szeretnénk hinni, hogy mindenki, aki a kezében tartja e lapot, olvasta már '92-ben megjelent 3. számunkat. De ha nem, hát nem: a szöveg végül is nem igényel magyarázatot. Így szorítkozzunk tehát mi is néhány megjegyzésre: a CRASS 1984-ben jelentette meg "Yes Sir, I Will" c. albumát, melynek "a" oldalán mindössze egyetlen, a lemez címéül is választott, kb. 20 perces szerzemény kapott helyet. Mint írják, ebben a szövegben adtak először átfogó képet a körülöttünk lévő világról.

Az alábbiakban tehát e több, mint 800 soros "dal" szövegének fordítását olvashatjátok, némi rövidítéssel. Na persze nem a szöveg önkényes meghúzásáról, pláne nem valami átírkálásról van itt szó, hanem praktikussági okokról. Van ugyanis a szövegben egy meglehetősen hosszú, egységes szakasz, amely — a többi résztől eltérően — nem általános, hanem aktuálpolitikai problémákat feszeget. A tíz évvel ezelőtti Anglia politikai mocskának bemutatása az akkori olvasó számára példaként támasztotta alá a szöveg többi részének mondandóját, mára azonban már aktualitását vesztette. Megítélésünk szerint az akkori dátumok, személyek, események mára már igen keveseknek ismerősek, de semmi esetre sem vagyunk rálátásra ezekre. Ezért a hosszú lábjegyzetek, több oldalas magyarázatok helyett inkább kihagytuk a szövegből ezt a részt. Az akkori politikai helyzet és egyes szereplői rövid utalások formájában így is felbukkannak a szövegben itt-ott, de ezeket természetesen nem szakítottuk ki szövegkörnyezetükből.

Külön köszönet Csukinak a fordításért, Misinek és Ildinek a számítógépes munkálatokért.

Köszönet a segítségért Mártinak és W. Zolinak.

OLVASNIVALÓ:
Németh Tibor (Naszi)
3300 Eger, Rózsásdűlő u. 8.

Az ajtó nyitva —
Ha átlépünk láthatatlan kezek ragadnak meg, s arany szalagok terelgetnek az éjszakában.
Egymagadban óriásiak a lehetőségeid.
Ha kilépsz, az éhes élősködők már ott várnak, hogy csócsálhassák fáradt húsodat.
Végtelen statisztikák hizlalják a rabló-erkölcsű vezetőket.
Haláifélelemben élve nem tudjuk megvédeni magunkat.
Csupán lélegezni nem elég.

Yes Sir, I Will
(Igenis, Uram!)

A szemeidből ítélve nagyon másnapos lehettél reggel,
A megszokott fehér és kék helyett most szinte fekete volt, s furcsán karikás.
Ordíthatsz teli torokból, mit számít a hangerősség, ha úgyis hiába kiabálsz
Lehet, hogy hallja valaki a hangodat, de akkor is egyedül vagy az éjszakában.
Az igaz, hogy előbb zajt kell kelteni ahhoz, hogy megérthesd a csendet,
Ám te úgy üvöltesz, mint a sakál, hogy csengjen belé a füled — csak nehogy halljad a csendet.
Pedig ott van.
Mint mikor az ablakon át nézed a szelet — látod, hogy fúj, de nem érzed.

A szavak néha oly kevésnek tűnnek;
Egyesek szerint túl sokat használtuk őket.
Az őszinte érzéseket eltorzították és kigúnyolták,
A társadalom nagy cirkuszának forgatagába dobták.

Fel kell venni a harcot az életünket ellenőrző szürke robotok ellen.
Amit mi kínálhatunk az néha nagyon kevésnek tűnik.
Míg azok — vigyázva közben jó hírükre — a pusztítást tervezgetik.
De csak akkor tudnak kitaszítani minket, ha feladjuk a kreativitásunkat.

Nem gondoltuk volna, hogy végül is itt fogunk kikötni,
Eszmékkel szerettünk volna foglalkozni, nem rock and rollal,
De egyszerűen nem tudtuk elkerülni ezt a küzdőteret,
Végül is "belekavarodtunk", noha még most sem egészen értjük, hogyan.

Miért nem írunk szerelmes dalokat? — kérdezik azok, akik próbálnának visszafogni minket.
Talán nem azt tesszük?

Üdv!

Ismét: CRASS. Ezen füzetkénk akár az Olvasnivaló 3. számának folytatásaként is felfogható, avagy — ahogy tetszik — annak mellékleteként.

A lényeg az ok, amely e füzetek elkészítésére bírt minket: egy, számunkra — mostmár lassan tíz év távlatából is — páratlanul értékes zenekar munkásságának, eszmeiségének bemutatása, megőrzése.

Szeretnénk hinni, hogy mindenki, aki a kezében tartja e lapot, olvasta már '92-ben megjelent 3. számunkat. De ha nem, hát nem: a szöveg végül is nem igényel magyarázatot. Így szorítkozzunk tehát mi is néhány megjegyzésre: a CRASS 1984-ben jelentette meg "Yes Sir, I Will" c. albumát, melynek "a" oldalán mindössze egyetlen, a lemez címéül is választott, kb. 20 perces szerzemény kapott helyet. Mint írják, ebben a szövegben adtak először átfogó képet a körülöttünk lévő világról.

Az alábbiakban tehát e több, mint 800 soros "dal" szövegének fordítását olvashatjátok, némi rövidítéssel. Na persze nem a szöveg önkényes meghúzásáról, pláne nem valami átirkálásról van itt szó, hanem praktikussági okokról. Van ugyanis a szövegben egy meglehetősen hosszú, egységes szakasz, amely — a többi résztől eltérően — nem általános, hanem aktuálpolitikai problémákat feszeget. A tíz évvel ezelőtti Anglia politikai mocskának bemutatása az akkori olvasó számára példaként támasztotta alá a szöveg többi részének mondandóját, mára azonban már aktualitását vesztette. Megítélésünk szerint az akkori dátumok, személyek, események mára már igen keveseknek ismerősek, de semmi esetre sem vagyunk rálátásra ezekre. Ezért a hosszú lábjegyzetek, több oldalas magyarázatok helyett inkább kihagytuk a szövegből ezt a részt. Az akkori politikai helyzet és egyes szereplői rövid utalások formájában így is felbukkannak a szövegben itt-ott, de ezeket természetesen nem szakítottuk ki szövegkörnyezetükből.

Külön köszönet Csukinak a fordításért, Misinek és Ildinek a számítógépes munkálatokért.

Köszönet a segítségért Mártinak és W. Zolinak.

OLVASNIVALÓ:
Németh Tibor (Naszi)
3300 Eger, Rózsásdűlő u. 8.

Az ajtó nyitva —
Ha átlépünk láthatatlan kezek ragadnak meg, s arany szalagok terelgetnek az éjszakában.
Egymagadban óriásiak a lehetőségeid.
Ha kilépsz, az éhes élősködők már ott várnak, hogy csócsálhassák fáradt húsodat.
Végtelen statisztikák hizlalják a rabló-erkölcsű vezetőket.
Halálfélelemben élve nem tudjuk megvédeni magunkat.
Csupán lélegezni nem elég.

Yes Sir, I Will
(Igenis, Uram!)

A szemeidből ítélve nagyon másnapos lehettél reggel,
A megszokott fehér és kék helyett most szinte fekete volt, s furcsán karikás.
Ordíthatsz teli torokból, mit számít a hangerősség, ha úgyis hiába kiabálsz
Lehet, hogy hallja valaki a hangodat, de akkor is egyedül vagy az éjszakában.
Az igaz, hogy előbb zajt kell kelteni ahhoz, hogy megérthesd a csendet,
Ám te úgy üvöltesz, mint a sakál, hogy csengjen belé a füled — csak nehogy halljad a csendet.
Pedig ott van.
Mint mikor az ablakon át nézed a szelet — látod, hogy fúj, de nem érzed.

A szavak néha oly kevésnek tűnnek;
Egyesek szerint túl sokat használtuk őket.
Az őszinte érzéseket eltorzították és kigúnyolták,
A társadalom nagy cirkuszának forgatagába dobták.

Fel kell venni a harcot az életünket ellenőrző szürke robotok ellen.
Amit mi kínálhatunk az néha nagyon kevésnek tűnik.
Míg azok — vigyázva közben jó hírükre — a pusztítást tervezgetik.
De csak akkor tudnak kitaszítani minket, ha feladjuk a kreativitásunkat.

Nem gondoltuk volna, hogy végül is itt fogunk kikötni,
Eszmékkel szerettünk volna foglalkozni, nem rock and rollal,
De egyszerűen nem tudtuk elkerülni ezt a küzdőteret,
Végül is "belekavarodtunk", noha még most sem egészen értjük, hogyan.

Miért nem írunk szerelmes dalokat? — kérdezik azok, akik próbálnának visszafogni minket.
Talán nem azt tesszük?

Csakhogy mi a teljes élet szerelmesei vagyunk, ezt fejezzük ki minden tettünkkel,
Minden dalunk egy-egy szerelmes dal.

Keressük az alternatívákat,
De a tömegmédiák hatalmas ereje megnehezíti dolgunkat.
Szeretnénk felépíteni egy alapot,
De az ő torzításaik és hazugságaik oly hatalmasok,
Hogy mindent megmérgeznek és korrumpálnak.
Lehetnénk mi is médiasztárok, ha elfogadnánk az ő szabályaikat,
De semmi kedvünk mások elvárásainak megfelelni,
Mikor a saját mércénk úgyis magasabb.
Nem sokat ér nekik egy olyan ember intelligenciája,
Aki nem hajlandó beállni a sorba.
Lennon szerint "az okosokat gyűlölik, a hülyéket meg utálják"
Igaza van. A társadalmi intelligenciától semmi mást nem várnak el,
csak kompromisszumokat és beletörődést.

Ahogy a határok jelentéktelednek, úgy lesz az állam egyre paranoiásabb.
A tekintélyelvű politika alatt az egyetlen biztonságos magatartás a beépülés.
Legerősebb fegyverük a félelemkeltés.
Az embereket egyszemélyes templomukba űzi a rettegés, így aztán
nincs sok esély a változtatásra.
Az állam jól tudja ezt. "Fegyverével" az aktivitást pusztítja el.
Az emberek rettegnek, hogy nincs már mindenható Isten,
Helyette a Nukleáris Atya fog irányítani,
Pásztorbotjával tereli nyáját a halál árnyékvölgyébe.

Akik — hozzánk hasonlóan — változásokért küzdenek
Szinte esélytelenül teszik.
Szorosan összekapaszkodunk,
Hisz egymáson kívül alig van valamink.
Bírálóink szerint "ez csak punk-rock" meg "naív anarchisták" vagyunk
Efféle címkékkel és definíciókkal próbálnak meg jelentéktelennek láttatni minket.
A történelem során a társadalmak mindig elítélték azokat, akiket később hősöknek tartottak.
Hány burzsoá házában sugárzik ma a falon Van Gogh "Napraforgók"-ja;
Na persze ő teljes nyomorban, ugyanezek által megbélyegezve élt...
Miért vannak kitéve a szelíd és jó emberek az erőszaknak és a gúynak?
Hogy' kaparinthattak meg ennyi hatalmat a jelentéktelenek és ostobák?
Hogy' csavarodhatott így ki a világ, hogy hülyék uralkodnak felettünk?

Épp' elég bajunk volt nekünk is ezekkel az önjelölt istenekkel, püspökökkel, képviselőkkel.

Megpróbálták betiltani a lemezeinket.
Szerintük mi fenyegetjük a "rendes embereket".
Szopjanak le.
Miféle idióta gondolhatja azt, hogy elnémíthat másokat azzal, ha elveszi a szájuktól a mikrofont?
Kik ezek a hóhérok, baz'meg?
Mintha csak egy oldaluk lenne a falaknak.
A bizalmas suttogás persze lehet, hogy nem hallatszik át,
De az aggódó kiáltásnak nem vethet gátat.
De meddig kiabálunk még?
Eltiltva az éter hullámaitól csak abban bízhatunk, hogy a szél elviszi üzenetünket.
Azonban néha azt vesszük észre, hogy azt is belekiabáljuk a szélbe,
Amikor inkább egymásnak kellett volna elmondanunk.
Oly képtelennek tűnik, hogy ennyire nincs esély arra, hogy szabadok legyünk.
Az emberek közötti szörnyű egyenlőtlenség az oka,
Hogy a szabadság legjobb esetben is csak egy álom, vagy épp — legrosszabb esetben — sértő privilégium.
Egyáltalán elképzelhető-e személyes fejlődés, önkifejezés
Akkor, amikor Földünk népességének több mint a fele éhezik?
Pedig mennyi minden van, amit meg lehetett volna tenni.
De eredményt akartunk elérni — s legyökereztünk egy ponton.
Oly kevés dolgot lehet látni és érezni
Csak a sóhajok és a haldoklás
Földünkön.
De a szenvedésen
Talán segítettünk valamit; ám egy kicsit távolabb kellett volna maradnunk.

Kompromisszumokat kötünk.
Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?
Bátor frontok, csaló álarc.
Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?
Inkább behunyod a szemed a hazugságok láttán, mintsem felülvizsgáld világképedet.
De néha, mikor — mint most — egyedül vagyok, azt gondolom, hogy azért megéri ez az egész.

Mosoly és társasági élet.
Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?
Végtelen filozófálás.
Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?
Felszínes egyezség, tények megállapítása, hogy beigazold: képesek vagyunk rá.
De párszor, mikor — mint most — egyedül vagyok, csodálkozok,
hogy egyáltalán ki tud átlátni rajta.

Megalkuvások és áldozathozatalok.
Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?
Olcsó trükkök, olcsó eszközök.

Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?
Bámuljuk a látványt, de közben elveszítjük látásunkat, véget nem érőn keressük az eredményt,
De párszor, mikor — mint most — egyedül vagyok, azt kérdezem, mennyi csak megszokás ebből?
Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?
Az "anarchia" szó mára már nem jelent többet, mint az, hogy "Van egy tízesed?".
Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?
Egy újabb szó arra, hogy azt mondhasd: "Én vagyok a fasza gyerek, és szarok rátok".
Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?
Még egy ál dühroham, eltakarni a rettegésedet.
Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?
Még egy megszokás, még egy hordani való kereszt.
Miről tudtál? Érdekelt-e egyáltalán?

Mint bármit, ezt is épp oly könnyen be lehetett illeszteni a rendszerbe.
Egy szerencsétlen paródia. Egy önparódia.
Mi értelme van a beszédnek, ha az csak üres szócséplés?
A jelképes dührohamok nem elegendőek
Sem a drog, sem a fű, sem a "pozitív eszmék".
Az exkluzív klubjaik, ahol gratulálhatnak egymásnak ahhoz, hogy szart se csináltak.
Nem hogy változtatni nem fognak semmin, hanem még erősítik is a status quot.
A punkból végül is a rock and roll új elitje lett.
És ezek a béna Rotten-Vicious imitátorok még azt hiszik, hogy ők fogják megváltani a világot.
Festett haj és begyakorolt pózok.Faszfejek.
Ezer üres színpad várja az üres műsorukat.
Ezer üres arc nézi az üres pózaikat.
Hány mesterkélt "Feeding Of The 5000" koppintást hallhatunk még?
Olyan ökröktől, kiknek egyetlen rendszerkritikájuk a falcolás.
Ez csak a "Feeding..." lejáratása.

Hogyha nem lenne kormányunk, nem lenne-e rögtön zűrzavar,
Melyben mindenki fejvesztve rohangálna és Molotow koktélokat hajigálna?
És ha nem lenne rendőrség, mondd, mit csinálnál,
Ha 30000 lázadó venne üldözőbe?
Na és ki tisztítaná ki a csatornákat? Ki javítaná meg a TV-met?
Nem lazsálna-e mindenki, ha nem lennének felügyelők?
Ki vezetné a tűzoltókat? Ki javítaná meg a videómat?
Hova raknánk a tolvajokat, ha nem lenne börtön?

És mit csinálnál, ha azt mondanám neked: nyald ki a s..gem?

Mi volna, ha nem lenne hadsereg, hogy megállítsa a nagy inváziót?
Ki pucolná a budit, s takarítaná a járdát? Mindenki elköltözne.
Ki hozná ki a sört a kocsmában? Honnan kapnám a cigit?

Hát a kukát ki vinné el? És kitől kapnám a szemeteszsákot?
Hova, kihez mennék, ha nem lennének se kórházak, se orvosok, s én eltörném mindkét lábam?
Ha se gyógyszer, se ápolónők nem lennének, nem halnának-e meg sokan?
Ki vezetné a halottas kocsikat?

És mit csinálnál,ha azt mondanám neked: nyald ki a s..gem?

Mit ennének az emberek, ha nem lennének hentesboltok?
Mindenki éhezne, ha nem kapná meg a husikáját.
S mit innának,ha nem lenne víz?
Mivel öblítenék le a tudodmit? Persze az ENYÉM sohasem büdös...!
Hát a gyerekek? Ki tanítaná őket az iskolában?
Na és ki tartaná féken a koldusokat?
Ki tanítaná meg a szabályokat?
Az ablakokat ki pucolná? Honnan tudnánk, mikor cseréljünk szőnyeget az ajtón?
Ki mondaná meg, mikor csináljunk teát? Vagy, hogy mikor váljunk áldozattá egy háborúban?

"Rock and roll svindlerek" egy bandita hangadóval,
Mint egy kalózcsapat, mely a nemzetek kultúráján tesz erőszakot mikrofonjával.
Az imperialisták elégedetten dörzsölik markukat,
Míg a szolgagyerek csikkek után kutat a szemetesekben.
Csoda-e, hogy a rendőrkommandók perverz ünnepet ülhetnek
Ha az úgynevezett "radikálisok" egy követ fújnak az uralkodó elittel?
Azok a seggfejek tegnap még visszautasították a fennálló rendszert,
S ma szédült pillangókként, lelkesen repülnek fénykörébe.
Hova lett hát az individualizmusuk?
Hova lettek a remények és a vágyak?
Egyéniségüket pénzre váltották.
Hozzá idomultak a közízlés és a médiák elvárásaihoz.
Ráéreztek, mire vágynak a többiek. Előre megszabott jövő,
Ahol mindenkinek le kell nyelni a keserű pirulákat és képmutatóan vigyorogni.
Hát tényleg ilyen hülyék vagyunk, s annyira félünk, hogy inkább behódolunk?
Még a szart is megennénk,
Úgy hálálkodunk egy kis kiváltságért?
Miért kell méltóságunkat feladva tétlenül elfogadni a szolgaságot?
Miért kell az igazi életet feladva tétlenül várni a halált?
Miért fogadjuk el életünk kifosztását? Miért fogadjuk el ezt a rablást?
"Kelj fel és járj", az istenért!
Láthasson a vak és hallhasson a süket.
Az egyénnek joga a függetlenség.
Mert csak akkor lehet valóban egyén.
Az emberekkel oly könnyen elhitethető, hogy valós választási lehetőségeik vannak.
Pedig valójában semmi mások ők, mint passzív nézők.

Nézők, akik nem csinálnak semmit, csak tétlenül lesnek.
Nem tesznek semmit, de az eredményekért persze a saját vállukat veregetik: "Ez az én érdemem is."
Nem tesznek semmit, de a pusztulást látva mentegetőznek: "Nem, én nem tehetek róla."
Na persze olyanok is akadnak, akik értelemre, értékekre törekednek.
Akik az okokat kutatva keresik a célt;
De erőfeszítéseiket persze nem ismerik el a passzív többiek.

Kiégve ülnek a TV előtt, így telnek napjaik.
De csoda-e, hogy feladták minden reményüket?
Milyen lehetősége van bárkinek, mikor már minden hely be van töltve?
Szürcsölgetik reggeli teájukat, s aláfestő zeneként a TV zümmögését hallják.

Napjaink Nuremberg-je a televízió.
Behódolva a hatalomnak, maga is részévé vált annak.
Láthatsz már 4 éves gyerekeket, akik a médiákból ellesett szerepek szerint viselkednek.
Már most abban a hatalmas színházasdiban élnek, ami egész életüket végigkíséri majd.
A televízió pedig a dühöt szüli az emberekben.
A népet megigézi az ugráló képernyő,
S így kihalnak esténként az utcák, ahol egykor a reális politika kezdődött.
És a hatalom nyugodtan alhat.
Nincs ami fenyegesse őket, míg az emberek ilyen bénultak.
Az emberek, akik fejfájást kapnak a túl sok felírt váliumtól,
Vagy fél fizetésüket a kocsmában hagyják, ahol falnál állva kell hugyozni,
S a bűzt még a következő korsónál is az orrukban érzik.

A szórakoztatás úgy van megtervezve, hogy elterelje a figyelmet a valós gondokról.
Sokszor kell csalódniuk azoknak, akik felemelik a szavukat.
Hiába az érvek, mikor minden a nagy bábjátékosok szeszélyén múlik.
A tettek nélküli üres szavakból végül csak egy újabb "Vitéz László és az ördög" műsor kerekedik ki.

Minden információt, melyet a világról kapunk, gondosan kontrollálnak.
Miért etetnek ezekkel a koholmányokkal?
A filmekben persze vég nélkül nézhetjük e teátrális halálokat,
De amikor valóban elpusztultak az emberek a Falkland-háborúban, azt nem engedték nézni az állami cenzorok.
S a kifogás, amivel kiszúrták a szemünket, ennyi volt: "nemzetbiztonság".
Azonban ezek a hazug szemetek csak arra gondoltak, hogy a pozícióikat védjék, a politikai bőrüket mentsék.
Még azt sem árulták el, mennyien haltak meg ott.
A lényeg, hogy a népszerűségük ne csökkenjen.

Ezért, csakis ezért nem tudhattuk meg az igazat.
S miközben az igazi erőszak képeit elrejtik előlünk,
Orrba-szájba nyomják a filmes meséket halálról, pusztulásról.
A hatalom jól tudja, hogy ha megláthatnánk a valóságot,
Nem lennénk többé passzív nézők.
Annak idején a médiák tudósítottak a vietnami háborúról, és az amerikaiak rádöbbentek a valóságra.
A Thatcher-kormány tanult ebből, s mikor elindították a Falkland-háborút,
Csak azoknak az újságíróknak adtak közlési engedélyt, akik őket támogatták.
A helyszínről tudósítóknak arra kellett rájönniük, hogy riportjaikat igencsak megvágták.
Eközben itthon ezeket mint "csonkítatlan anyagokat" próbálták velünk megetetni Anglia "csodás háborújáról".
De a mostmár lassan beszivárgó igazság egy teljesen más képet fest elénk.

Sokszor mondták már, hogy egy háborúban először az igazság szenved csorbát.
És valóban így is van, de ezt el lehet mondani az egész életről is.
Születésünktől fogva fenyegetnek, s próbálnak behódolásra kényszeríteni.
Család, templom,iskola és állam.
Aztán már játékszerek vagyunk a hatalomfalók kezében.
Mint szánalmas cirkuszi kutyák, úgy vadászunk a dicséretre.
Aztán, ha valódi természetünk kerül felszínre,
Farkunkat behúzva bújunk meg a sötétben.
Mindent megtesznek, nehogy ráébredjünk valódi képességeinkre.
Arra neveltek, hogy passzív nézők legyünk.
Arra neveltek, hogy ha a porondmester háborút jelent be, passzívan elfogadjuk azt.
Enélkül a passzív beletörődés nélkül nem tudnák vívni háborúikat.
Ami semmi más, mint a gyengeség demonstrációja.

S ha a bohóc békét ajánl,
Hát úgy neveltek, hogy akkor azt fogadjuk el.
De a békét nem tudjuk, és nem is fogjuk megőrizni csupán passzív helyesléssel.
A béke fenntartásához a személyes elkötelezettség állandó demonstrálása szükséges.
Állandó erőfeszítés, állandó munka.
Újraértékelés, megfontolás, állhatatosság.
S vajon mit tanítottak ezek közül az iskolában?
A háborúhoz szürke tömegek kellenek, tömegek, akik vállalják az ágyútöltelék szerepét,
De a békéhez egyének kellenek, egyének, akik tisztában vannak erejükkel.
Ennek azonban oly csekély az esélye, hisz az állam módszeresen pusztítja az emberi akaratot.

A passzív megfigyelés tulajdonképpen nem más, mint pusztítás.
A virágágyakat gyomlálni kell, a rózsákat metszeni, mielőtt beköszönt a tél.
Kiszabadulva láncaikból, kijózanodva a kábulatból,
Az emberek meg tudnák mutatni az erejüket,
De a hatalmi elit tisztában van ezzel,
S rajta tartják a szemüket mindazokon, akiket "felforgatónak" itélnek.
Könnyű nekik kiválasztani és megfélemlíteni minket,
Nekünk pedig úgy a legegyszerűbb, ha tudomást sem veszünk róluk.

Semmi eredményét nem látni egyenlőre a békéért vívott harcnak;
A hatalom jól ért az elégedetlenség lángjainak elfolytásához.
Oly rég mondogatják már az emberek, hogy "nem kell háború",
De valójában semmit sem tesznek ennek érdekében.
Amint láthatóan erősödött a békemozgalom,
Thatcher azonnal kérte, hogy Haseltine legyen a hadügyminiszter,
Kinek egyik fő feladata az lett, hogy lejárassa a Nukleáris Leszerelési Mozgalmat.
Hát körülbelül ilyen a természete a konzervatív demokráciának.

Nekünk, pacifistáknak a "furcsa, érdekes kis színfolt" szerepét szánják,
Akik üres gesztusokkal próbálják megakadályozni a könyörtelen pusztítást.
A határvonal igen vékony.
Teret az új lehetőségeknek mindig a szelíd és jó emberek teremtettek,
De mindig az akarnokok és egoisták használták ki.
Próbáljuk meg betölteni ezeket a helyeket a szeretet erejével.
Gandhi úgy nevezte ezt, hogy "Ahimsa",
A Greemhami Asszony pedig úgy, hogy "Whimsy-politika".
És ezzel nem lehet megelégedni, ezzel még nem.
Gandhinak óriási szerepe volt India felszabadításában,
De az egyszerű emberek helyzete Indiában még most is nagyon nyomorúságos.
A Greemhami Béketábor is csak olyan asszonyokból állt, akiknek a politika csupán időtöltés.
De ha ez a demonstráció szexuális kizárólagoságot jelent, akkor kár az egészért.
Hát nem épp azért küzdünk, hogy megszűnjön mindenfajta kizárólagosság?
Mert minket elnyomtak, ezért mi is jogot formálhatnánk arra, hogy másokat elnyomjunk?
Ha nem utasítunk el határozottan mindenféle elnyomást
Mi is bűnösök vagyunk, mert hozzájárulunk fennmaradásukhoz.

Újfasiszták garázdálkodnak országunkban
És nekünk minden szinten vissza kell őket fognunk.
Nekünk, kívülállóknak kevés eszközünk van, hogy szembeszáljunk velük,
De együtt, összefogva újakat találhatunk.
Nekik törvényeik vannak, na és persze törvénysértőik.

Nekünk csak önnmagunk és egymás.
Nekik rendszerük van, na és persze ellenzékük.
Nekünk csak önmagunk és egymás.
Könnyű álmodozónak nevezni és elutasítani azokat, akik a békét keresik.
De nem a múlt álmaiból van-e építve az egész kultúránk?
Nagyon fontos, hogy az álmaink reálisak legyenek,
Mert ha nem, akkor egyáltalán nem lesznek.

Mai heródesek dicsekednek, hogy minden létszükségletet biztosítani tudnak alattvalóiknak,
És bármit megadni, amit gazdag ügyfeleik kérnek.
Akkor adjanak nekem is egy szárnyasrakétát,
És egy éhező gyereket állítsanak mellé,
És én megmutatom nekik, hogyan is kell választani.
Az egyenlőség nem tör be a milliomosnegyedekbe.
Thatcher gazdasági védőburkában
Igazából csak a gazdagok és a kiváltságosok lesznek még gazdagabbak
S cserébe ezért támogatják az ő barbár módszereit
Mind a bel-, mind a külpolitikában.
A Falkland-Háború több mint 16 milliárd fontjába került Angliának -
De kinek a zsebéből?

A világon emberek milliói dolgoznak hadiiparban.
Vajon belegondoltak-e, hogy hozzájuk hasonló kisemberek nyomorát növeli az ő szörnyű munkájuk?

Obszcén gazdagok az obszcén gazdagságukkal
Tapsolnak a vérontást látva a lelátóról
Mintha csak az Ascot-i derbyn lennének, s tennék a fogadásokat;
"Öt az egyhez a Lóemberre"

Azt hiszik, hogy a világnak okozott szenvedések szörnyű felelőssége alól is
Mentesíthetik magukat, s tiszta erkölcsöt vehetnek a pénzükkel.
Nincs náluk erkölcstelenebb.
Amit ők művelnek, az az igazi perverzió.
Iskolázott milliomos-kurvák ülnek bambán
És bámulják a vagyonuk növekedését és csökkenését
Jólvasalt és a city divatja szerint szabott nadrágjaikban.
Mint elsőbálos kurvák a milliomos kastélyában.

Az uralkodó elit jelkép-bábuja,
II. Erzsébet királynő, Regina Virgina,
Pipiskedve lépdel, s milliónyian hajlonganak előtte,
Akik eladták magukat egy-egy pozícióért.
Kik ezek a vezetők, akik utat engednek az erőszaknak?
Ezek azok, akik családi örökségként kapták a kapzsiságot és a tolvajmentalitást.

Lemoshatatlan vérfoltoktól mocskos zászlójuk csak felmosórongyként jó a jövőnek,
Személyi jogaink rongyos maradványa.
A hatalom birtoklói közönséges gyilkosok és rablók,
És mégis lehajlunk előttük.
Hát meddig manipulálhatók még a tömegek
Ilyen szánalmas jelszavakkal, mint Isten, Királynő, Haza?

A kurva életbe, hát hol vagyunk mi ebben az egészben?
Életet kaptunk, mégis a halállal karöltve járunk.
"Krisztusra, meddig tart még ez? Meddig, Uram, meddig?"
Térden állunk egy kereszten lévő stilizált emberalak előtt,
Mintha az a kőidióta feltámadna nekünk.
Azt várják el, hogy az életünket őhozzá idomítsuk,
Hogy önmagunkat - hozzá hasonlítva - örökké csúfnak és bűnösnek tartsuk.
Ott lóg a kereszten, emlékeztetőként alárendeltségünkre,
Hogy tudd, ő az egyedüli Krisztus,
S szenvedés vár mindarra, ki megtagadja őt.
Mindnyájunk élete ezzel a hazug, hülye mázzal van lekenve
Mindenkit lelkiismereténél fogva szögeznek le.

A hadsereg minden tette egy-egy szörnyű, véres történet.
Az ő szent nevében megáldott fáradt tengerészek, akiket csak a baszás meg az alvás érdekel,
Vágyódó szüzek térdepelnek imádkozva előtte
A halál árnyékában, s azt várva élik le életüket.
Édes Jézus könyörülj rajtam.
Édes Jézus, mi osztozunk szenvedéseidben,
Édes Jézus, mi osztozunk fájdalmaidban.
A picsába ezzel a kitömött istenséggel.
A világ népességének több mint a fele éhezik,
Keresztre feszítve a földtulajdonosok önzősége miatt,
Tehetetlenül az egyenlőtlen adottságok miatt.
S ez a helyzet a nagyhatalmaknak éppen megfelel, pedig ők tudnának segíteni.
Minden áldott percben millió és millió fontot költenek
Fegyverek gyártására.
Ha ennek a pénznek csak a felét békés, hasznos gépék gyártására fordítanák,
Akkor nem lenne többé éhezés ezen a földön.
De a kormányok észre sem veszik a szenvedők könnyeit.
Tesznek ugyan néha jelképes kis gesztusokat, de csak képmutató önigazolás ez,
S nem is jár valdi eredményekkel.
Mert a szuperhatalmak tudják, hogy csak akkor tarthatják kezükben továbbra is a világot,
Ha az egyenlőtlenség fennmarad.
Benszülötteket mészárolnak le saját hazájukban,
Telhetetlenül kapzsi kormányok miatt.
Vagyonuk nagyrészét az un. "fejlődő országok" -ból szerezték,

A Harmadik Világtól elvéve
A természeti kincseket, az ásványi és az emberi kincseket,
Lelkiismeretlenül elnyomva őket.
Napalm-égette emberi büszkeség és magasztosság
Kézben tartott lángszóró.
Megerőszakolt és megkínzott szegények és elnyomottak,
Vezetők miatt, akik a hatalmat elnyomásra, és nem segítségre használják fel.
Csak intenie kell a kesztyűs kéznek,
S az emberek már küldhetik s küldik is
Fiaikat a halálukba.
Csak persze előbb nekik is le kell szúrniuk és lőniük másokat.
S ezt hívják úgy, hogy "békefenntartó erő".
Bármilyen szörnyű is ez a képmutatás, már magától értetődő.
A gazdag, a tanult, a kiváltságos és a kegyenc
A náluk kevésbé szerencsések vérén hízva élnek.
Milliók és milliók halnak éhen,
Mert a kormányok inkább tönkreteszik az eladhatatlan ételt
(Hogy úgymond stabilizálják gazdaságukat)
Mintsem hogy odaadják az éhezőknek.

"Adjanak nekik kalácsot" mondta Marie Antoanette
Miközben letörölte a borjúvért a szájáról

"Büszke vagyok arra, hogy angol vagyok" mondta Margaret Thatcher
Mikor letörölte a Falkland vérét a kezéről.

Az uralkodó elitnek fogalma sincs arról, mi is a nyomorúság,
Pedig ők azok, akik közvetlenül felelősek érte.
Egy ilyen világban ahol sokaknak még kenyérre sem futja
Ezek az arrogáns tolvajok körbe-körbe furikázgatnak a Bentley-jeikben meg a Rolls Royce-aikban.
Lehet, hogy viccesnek találják, hogy a szegények pofájába kenik a szart,
De eljön az ideje annak is, mikor a gazdagság fitogtatását
Már nem fogják elviselni az emberek,
Egy normális társadalomban majd nem a gazdagság és a tulajdon lesz az elsődleges.

Néhány éve egyszer beszélt a rádióban egy politikus,
Azt mondta, hogy Angliában senki sem nyomorog, aki nem akar.
Másnap láttam egy öregembert, amint épp egy maroknyi szénért könyörgött;
A felesége a fagyhalál szélén állt, s nem volt egy fillérjük sem.
Lehet, hogy mikor reggel ez a politikus a teáját szürcsölgette,
Az az asszony már holtan ült egy üres tűzhely mellett.
Minden évben ezrek szenvednek fagyhalált,
Túl hideg van, túl éhesek, túl szegények ahhoz, hogy élhessenek.

Nemzeti válság idején mindíg a szegények fognak szenvedni.
"Anglia árnyoldala" - mondják ránk,

S közben a gazdag gazdagabb, a szegény pedig szegényebb lesz.
Nemzetközi válság idején ugyanaz a helyzet.
"Anglia árnyoldala" - mondják nekünk,
És a gazdag gazdagabb lesz és meghalnak a szegények.
S ha bekövetkezik a nuklerális válság
A gazdagok majd elbújnak a bunkereikbe a vagyonukkal.

Az igazságtalan egyenlőtlenséget az egyház is segít fenntartani,
Hisz szokás szerint a gazdagoktól kapják a pénzt.
Az egyház feladata mindíg az volt,
Hogy szolgalelkűvé tegye a híveket.
"Valld be bűneidet, vagy a pokol tüzére kerülsz."
Ugyanez a tűz falta fel a vallási háborúk megszámlálhatatlan áldozatát.

Ó, hányszor menetelt kéz a kézben az egyház és a hadsereg.
Megáldották a harctéren vonagló testeket.
Minden szuronydöfés Isten szava.
Minden golyócsattanás Isten szava.
Minden kitépett végtag, minden vérfröccsenés is Isten szava.
Mert ő úgy szerette a világot, hogy nekünk adta egyetlen fiát.
Minden rohadt sírgödör, minden halál Isten szava.
Mert ő úgy szerette a világot , hogy nekünk adta egyetlen fiát.

A keresztény társadalmakban, ha végrehajtanak egy halálos ítéletet,
Mindíg jelen van az egyház képviselője is.
Kigúvadt szemmel állnak az akasztófa, a villamosszék, vagy a gázkamra mellett.
S osztják Jézus áldását.
Amerikában mérget injekcióznak a vérkeringésbe.
Újabb Jézus hal meg az állam jóvoltából.
Újabb kiváló eredménye a civilizációnak.
"Kis lépés az embernek,
De hatalmas lépés az emberiségnek."
Mert ő úgy szerette a világot.

Az egyetlen fiát adta nekünk.
És elvárják tőlünk, hogy mi is ezt tegyük.
Mert ő úgy szerette a világot.
Erőszakos, gonosz képmutatás.
Hogyan tudja bárki is elfogadni ezeket az ellentmondásokat,
Zűrzavart és hazugságokat? Ez felfoghatatlan.
Ó, igen, belül tudsz nevetni a képtelenségeken,
Gúnyolódsz a szörnyűségeken, de az irónia hamar elfogy,
S hidegebbek lesznek a könnyeid.
Ha humorral nézed, kicsit talán jobbnak látod a dolgokat,
Valójában azonban csak felhígítja az igazi dühöt,
És visszatart a konfrontációtól.
Veszélyes őrültek uralkodnak felettünk,
Hát baz'meg mi ebben a mulatságos?
A világot napról-napra a megsemmisülés réme fenyegeti,

Olyan dolog ez, amit jelentéktelenként lehet kezelni?
A világ állandó fenyegetettség alatt áll.
Életünk háttere a félelem.
Saját elvárásaink szerint szeretnénk élni,
De az egyformaság masszájába szeretnének belenyomni.
Próbáljuk megtalálni önmagunkat.
Persze, hogy kényelmetlenül érzem magam, ha az utcán kiröhögnek,
De én nem akarok olyan lenni mint ők.
Kívülálló akarok maradni,
De ugyanakkor szeretnék bejönni a hidegről.

Amikor már halaszthatatlan valami, akkor a kényszer legyőzi a félelmet.
Hogy elkerülhessük a teljes pusztulást,
S megmeneküljön a világ, mi a józan észhez könyörgünk.
S éppen ez az, ami elválaszt minket a többség gondolkodásmódjától.
A történelem nemigen kínál megoldásokat.
Mao-t, Sztálint, vagy Hitlert idézni
Nem más, mint hitelesíteni az elnyomást.
Elegem van már a politikai szakértőkből
Unom már a sok "mi lett volna ha" -t.
Ezek az emberek mindíg ugyanazok voltak,
Szürke szemellenzős robotok,
Akik magukkal akarnak rántani minket is a pusztulásba.
A történelem egyszerűen az elnyomás kimagyarázása,
Gyakorlói által papírra vetve.
Mindíg változik, mindíg újraírják,
Hozzáigazítva a mindenkori uralkodó osztály szájízéhez.
S a kényelem szülte világszemlélet
Nem is akarja tudomásul venni az igazságot.
Legjobb esetben is kozmetikázott igazságot kapunk.
Hazugság szinte minden, amit látunk és hallunk.

Elegem van már a politikusok sötét "ésszerűségéből".
Saját hibáikat közösen még hatványozzák is.
Csak dühöt érzek, s felfordul tőlük a gyomrom.
Hogy lehet valaki ennyire híján az emberi értékeknek?
Csak utálatot érzek, ha a kicsavart agyukra gondolok.
Hát hogy teremthetnénk valaha is békét erőszakos fenyegetéssel?
Miben reménykedhetnénk ebben a kényszerzubbonyban?

A vezetők hatalmát elnyomóink támogatják, fenntartják és megvédik
Azoktól, akik tulajdonképpen elősegítik saját elnyomásukat
Azzal, hogy - más választásuk nem lévén - a hatalomnak dolgoznak.
Hogyan érezhetnék dühöt a rendőrosztagok iránt,
kiket puskájukon kívül a vezetőik elvárásai is lenyomnak?

Én csak szánalmat és sajnálatot érzek.
Hogy fordulhat így ki valaki önmagából?
Hogy lehet valaki ennyire híján az emberi értékeknek?
Én csak sajnálatot érzek, ha a kicsavart agyukra gondolok.

Hogyan is érhetnénk el a szabadságot valaha is,
Ha a szegények azért állnak csatasorba,
Hogy fenntartsák az őket közvetlenül elnyomók kiváltságait?

Egyik szemünket behunyva nézzük a világot,
És reméljük, hogy akkor nem kell mindent észrevennünk.
Mint kibaszott struccok, homokba dugott fejjel, elfeledve,
Hogy nem csak létezünk, de döntenünk is kellene sorsunkról.
A hazugságokat majd' mindenki látja,
De jobban félnek annál, minthogy szóvá is tegyék.
Sokkal könnyebb ennél passzív nézőnek lenni.
Hát meddig tudnak még az emberek csak ülni és nézni, mint most?
Minden kórtünet jól látható.
Hatalmas méretű munkanélküliség, recesszió, depresszió.
De ki figyel oda? Kit érdekel?
A szelíd népet sorban terelgetik a szolgaság útján.
A kormány napról-napra erősíti hatalmát.
S kineveti azokat, akik megpróbálnak szembeszállni vele.
Lejáratva, mocskolva vagy büntetve őket.
A hatalom birtokosai perverzen cinikusak.
Ahelyett, hogy megpróbálnának gyógyírt találni az égető gondokra,
Ők inkább megerősítik a rendőrséget és a katonaságot, hogy konzerválja azokat.
Bármikor, bármilyen kihívásra így felelnek.
Ez történt Brixtonban, Toxtethben és Moss Sideban is.
Ez történik folyamatosan Észak-Írországban.
Thatcher hatalomra kerülése óta óriási mértékben növekedett a rendőri brutalitás.
Egy ízben Londonban egy rendőr agyonlőtt valakit,
Csak később jöttek rá, hogy nem az üldözött bűnözőt.
Nem akarjuk, hogy megtudd. Mi nem akarjuk, hogy megtudd.
Nem akarjuk, hogy megtudd. Nem akarjuk, hogy megtudd.
Hogy ma tarkónlőttek egy újabb Jézust.
Nem akarjuk, hogy megtudd. Mi nem akarjuk, hogy megtudd.
Hogy egy újabb Jézust, aki tíz éves sem volt még,
A gyonlőttek Őfelsége kormányának fegyveresei egy plasztikgolyóval.
Ők azt mondják, ezek a golyók nem azért vannak, hogy öljenek,
De azt teszik.
Én azt mondom, az emberek nem azért vannak, hogy öljenek, s nem pont mi, nem pont én,
De azt tesszük.
Nem akarjuk, hogy megtudd.
1984: egy könyv a totalitarianizmus veszélyéről.
Az általa felrajzolt kép már egy évvel előbb, Tatcher érzéketlen vezetése alatt megvalósult.
Mint flipper hideg szerkezete a golyót,
Úgy lökdösnek minket, számokat a számítógépben.
Szoftverként a hardverbe zárva. Dokumentálva és nyilvántartva.
Számunkra tilos a bepillantás e nyilvántartásokba.
Mindegyikünk egy-egy darab számítógépszalag, amelyen ott vagyunk kinyomtatva.

Lassan kezdünk egymás lenni.
Ebben a gépies szisztémában mint egyének teljesen önállótlanná válunk,
Csak arra kellünk, hogy hasznot hajtsunk nekik.
Nem törődnek a jövőnkkel a multinacionális vállalatok,
Amelyek a világ gazdaságát irányítják.

Nem fantáziálunk,
És nem vészmadárkodunk.
A jelen valóságáról beszélünk.
Mert mi csakis a realitásokban vagyunk hajlandók élni.

Lehet, hogy sok ember nem törődik a rakétákkal és robbanófejekkel.
Sok embernek túl rágós falat a nukleáris valóság ahhoz,
Hogy még tudná emészteni — s ezért inkább nem is gondol rá.
De ez a valóság mégis ott van mindannyiunk rémálmaiban.
S ez a nukleáris állam elvárja tőlünk, hogy elfogadjuk ezeket a rémálmokat.
Hát valóban ez minden, amit várhatunk az élettől?
Hát valóban ez minden, amit várhatunk a haláltól?
Lehet, hogy a mi életünk már nem számít annyit,
De miért kényszerítjük rá a mi őrültségünket a jövő nemzedékeire?
Lehet, hogy azért csináljuk mindezt, mert már nem is hiszünk igazán abban,
Hogy lesznek következő nemzedékek?
Passzív beletörődéseddel
Már lehetőséget adsz arra, hogy a holocaust megtörténjen.
A jövőnek már vége.

Nem fantáziálunk,
És nem vészmadárkodunk.
A jelen valóságáról beszélünk,
Mert mi csakis a realitásokban vagyunk hajlandók élni.

Az elmúlt harminc év során gyártott nukleáris erőművek és fegyverek
Még évezredek múlva is szennyezni fogják a Földet.
Ha csak előbb el nem pusztítja egy nukleáris háború.
Hát ezért virágzanak a cseresznyefák?
Tönkreteszel és bemocskolsz mindent.
A nukleáris rémálom átélésére ítélsz mindenkit,
Aláírod a még meg sem született tek halálos ítéletét.
Azokét, akik még mit sem tudhatnak az egész szörnyűségről.

Szenvedjetek kisdedek, hogy hozzám jöhessetek
Szenvedjetek kisdedek, hogy hozzám jöhessetek
Szenvedjetek kisdedek, hogy hozzám jöhessetek
Szenvedjetek kisdedek, hogy hozzám jöhessetek

Ha nem teszel semmit a veszély ellen
Te is bűnös vagy, egy gerinctelen passzív szemlélő.
Minden szörnyűségbe hajlandó vagy beletörődni?

Tehetetlen néző vagy, aki a csendes belenyugvás zászlaját lengeti?
Nyisd ki a szemed és nézz!
Nyisd ki a füled és hallj!
Nyisd ki az agyad és gondolkodj!
Nyisd ki az életed és cselekedj!

Miránk, s a Föld valamennyi felelősségteljes polgárára vár a feladat:
Véget vetni az uralkodó elit korlátlan hatalmának,
Amely már eddig is szörnyő szenvedések okozója volt.
Bomlott elméjük eleve kizár bármiféle együttérzést.
Hazudnak, átvernek és manipulálnak.
Férgek ők, akik a jóság húsát rágják,
A reménység csontjairól zabáló keselyűk,
Az éhínség, háború, dögvész és halál szállítói.

Meg kell állítani őket.
Miért pusztuljanak el az emberek az ő őrültségük miatt?
Miért éhezzenek az emberek az ő őrültségük miatt?
Miért szenvedjenek az emberek az ő kapzsiságuk miatt?
Nem szabad hagynunk, hogy megfélemlítsenek a hatalommal,
Mely látszólag a kezükben van.
Készen kell állnunk az ellenállásra minden szinten.
Mert ha nem állunk ellen,
Akkor az élet iránti felelősségünket hárítjuk el magunktól.
Megtörtént már ezelőtt is,
Hogy a kisemmizettek szembeszálltak elnyomóikkal,
De azok visszaverték őket.
De olyan is volt, amikor sikerült nekik.
Az ő örökükbe lépünk.
Mindannyiunké a felelősség,
Hogy minden lehetőt megtegyünk.
Meg kell tanulnunk leküzdeni a félelmet.
Meg kell értenünk, hogy nekik csak annyi erejük van,
Amennyit mi adunk nekik.
Te, passzív néző, te adtad nekik tétlenségeddel ezt a hatalmat.
Kihasználnak és megaláznak.
És a szemétre leszel hajítva,
Mikor már mindent kisajtoltak belőled, amit akartak.
Meg kell tanulnod élni a lelkiismereteddel,
az erkölcsi felfogásoddal,
a döntéseiddel,
önmagaddal.
Egyedül kell megtenned.
Nincs más hatalom, csak te magad.

(Egy katonához, aki a felismerhetetlenségig összeégett a Falkland-háborúban,
Odalépett Károly herceg egy díszszemlén, s így szólt: "Gyógyulj meg!"
Mire a katona így válaszolt: "Igenis, Uram!")

Forditotta: CSUKI
Végleges változat: NASZI

Igenis, Uram!

WELCOME HOME
NH
3031
AVY